

- Az út, amelyen a hívő jár.
 - o Kezdet: „kegyelemből tartattatok meg... jó cselekedetekre teremtett”. Valaki bizonytságot tett nekünk Jézus Krisztusról, „tanultuk a Krisztust” (4,20), ezért az életünknek Őrá kell hasonlítani, nem a világra.
 - „Világosság az Úrban” (5,8). Nem „lennünk kell”, hanem vagyunk.
 - o Vége: (5,27) Önmaga elé akar állítani dicsőségben (az egyházat, amelynek tagjai vagyunk).
- „Nem mint bolondok, hanem mint bölcssek”.
 - o „Bolond” az, aki cél nélkül él: napról napra, dolgozik, szórakozik stb., ezt adja tovább, a halálra úgy gondol, mint amivel „mindennek vége”. Lehet, hogy „magasabb célokért” küzd, de azok is csak erre a világra érvényesek.
 - o Bölcs az, aki úton jár, aminek van kezdete és vége, és tudatosan erre rendezi be az életét.
 - A régi rossz szokásai helyett jót tesz azért, mert így jár együtt az Úrral: igazat mondunk, „mert egymásnak tagjai vagyunk” (4,25); nem szomorítjuk meg a Szentlelket, mert „megpecsételtünk a teljes váltságnak napjára” (4,30); megbocsátunk, „ahogyan Isten Krisztusban megbocsátott” (4,32).
- „A napok gonoszak”: a világ, ami diktál bizonyos életszemléletet, időbeosztást stb. Azt akarja, hogy csak a földi célokra összpontosítsunk.
- Isten ad ezzel szemben „alkalmas időket”, hogy emlékezzünk rá, tanuljunk, hogy ki Ő, aki a saját útjára állított minket.
 - o Amit Isten ilyenkor ad, azzal szolgálhatunk, bizonytságot tehetünk, de nem az ajándékai a lényegesek, hanem Ő maga. Jézus jelenlététől leszünk egyre hasonlóbba Őhöz (2Kor 3,18), és kerülünk egyre közelebb ahhoz, hogy „ne legyen rajtunk folt vagy ránc”. Az ajándékok ráadások, a jó cselekedetek következmények.
 - o „Áron is megvegyétek”: legyen mindennél drágább Isten jelenléte az életünkben, és az olyan alkalmak, amikor tudom, hogy az Ő erejével, akarata szerint, az Ő szolgálatában, az Ő dicsőségére cselekszem.
- Ehhez kell megértenem, mi az Úr akarata az életemben. Milyen konkrét szolgálatokra hívott el, abban járok-e? Ha belehelyezett valamilyen környezetbe, helyzetbe, elfogadom-e? Kérem-e, hogy ott is cselekedjen, és hogy én ott azt tehessem, amiért odatett?
- „Teljesedjétek be Szentlélekkel” (folyamatosan legyetek beteljesedve). A Szentlélek az „erő, szeretet, józanság Lelke”.
 - o Erő arra, hogy bárhol vagyok, Jézus Krisztust tudjam képviselni. Nem arra, hogy nagy dolgokat tegyek.
 - o Erő arra, hogy szeressem azokat, akik nem szeretnek.

- Józanság lelke. „Ne részegedjete meg” – mert Ő józanná akar tenni, azt akarja, hogy bármilyen rendezetlen a világ, mi felfelé tudjunk figyelni (Jézusra és ne a viharra, mert akkor süllyedni kezdünk).
 - Jézus nem fogadta el a mirhás bort, hanem elhordozta értünk a fájdalmakat. Ha nekünk Isten fájdalmakat, tragédiákat ad, azzal formálni akar, vagy rajtunk keresztül akarja megmutatni magát másoknak.
- „Beszélgetvén...” – az előző folytatása. Ez is a Szentlélekkel való beteljesedés (egyik) „módszere”. „Zsoltárok, dicsérek, lelki énekek” – a meggyengült vagy súlyos helyzetben lévő hívőnek egy-egy ige az, ami igazán segíteni tud (hatalma van). Segíti, hogy hívő döntéseket hozzon. Mert valóban Isten szava: hatalma van. (Pl. Cs. K. és a katonatiszt.)
- Dicséret, hálaadás: természetesnek kell lennie. Ezt is az Úr Jézus nevében mondjuk (nemcsak a kéréseket).